Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 674

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ διὰ τὴν Ἐλισσάβετ τίποτε;—Ἡ πρόποσις τοῦ Πρυτάνεως.—Ὁ Σεπτέμβριος.—Τό Ροδοστεφάνωμα (ὑπὸ κ. Marie Legrand).—Μία μεγάλη Ρουμανίς.—Ἡ Νέα Σκηνή.—Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας).—Ἐπαγγελματική καὶ Οἰκοκυρικὴ Σχολή.—Ἀλληλογραφία.— Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ
ΤΙΠΟΤΕ ;

Μεταξὺ τῶν βασιλισσῶν τοῦ κόσμου ὅλου μία καὶ μόνη βασίλισσα διακρίνεται, ὑπερέχει, κρατεῖ τὰ σκῆπτρα τοῦ πνεύματος, εἶνε στεφανωμένη μὲ τὸν στέφανον τῆς δάφνης, ὁ ὁποῖος πολὺ συχνὰ ἀκτινοβολεῖ τόσον, ὥστε νὰ κάμνῃ νὰ λησμονῆται, νὰ σκιάζεται, νὰ παρέρχεται ἀπαρατήρητον τὸ στέμμα τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος μὲ τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους.

Καὶ ἡ βασίλισσα αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας, ἡ βασίλισσα τοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν νεολαίαν φιλοξενεῖ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Εἶνε ἡ βασίλισσα ἡ λατρευτὴ τῶν νέων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τὰ ὑψηλότερα ἰδεώδη τοῦ λαοῦ των, εἶνε ἡ βασίλισσα ἡ ἀγαπημένη τῶν τριάντα αὐτῶν ρουμανίδων, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ ὑψηλὸν παράδειγμά της καὶ τὴν μεγάλην πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς μούσας λατρείαν της, ὀφείλουν ἴσως τὴν εἰς ἀνωτέρας σπουδὰς ἐπίδοσίν των.

Καὶ ἡ ἀγαπημένη, ἡ ἰδεώδης βασίλισσα τοῦ πνεύματος, ἡ γλυκεῖα καὶ χαριτολόγος συγγραφεύς, ἡ ἐμπνευσμένη ποιήτρια ἐλησμονήθη ἀπὸ ὅλους τοὺς πολυειδεῖς καὶ πολυωνύμους ρήτορας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἄρρενας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς θήλεις ἀκόμη.

Συνήθως ὅταν δεξιοῦται τις ξένους, ἐπιζητεῖ νὰ μάθῃ ὅ,τι ἔχουν οὗτοι μέγα καὶ ὑπέροχον διὰ νὰ τὸ ἐξάρῃ, διὰ νὰ τὸ ἐπαινέσῃ, διὰ νὰ ἀποτίσῃ τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ του πρὸς τὸ εἴδωλον αὐτὸ τῶν ξένων του καὶ οὕτω ἀδελφωθῇ ἀληθινὰ μετὰ τῶν φιλοξενουμένων του, υἱοθετῶν τὴν ἀγάπην καὶ τὰς προτιμήσεις των καὶ ἐνσκρκούμενος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς αὐτούς.

Φυσικὸν ἦτο νὰ στρέψωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ κάπως περισσοτέρας προσοχῆς τὰ βλέμματα εἰς τὸν ρωμουνικὸν Παρνασσὸν καὶ ἀφοῦ τόση ἔγεινε κατάχρησις λόγων, νὰ πλέξωμεν καὶ μὲ ὀλίγα ἄνθη στέφανον ἀντάξιον τῆς βασιλικῆς κεφαλῆς, ἡ ὁποία τόσην αἴγλην σκορπίζει εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καὶ νὰ δείξωμεν ὅλην τὴν εὐλάβειαν καὶ ὅλον τὸν θαυμασμόν μας πρὸς τὴν ἔξοχον γυναῖκα, ἡ ὁποία τιμᾷ τὰ γράμματα καὶ ἀνέκαθεν ἔθεσεν ὑπεράνω κάθε τιμῆς, καὶ κάθε ἀξιώματος τὰ ὀλίγα φύλλα τῆς δάφνης, τὰ ὁποῖα ἐκέρδισεν ὡς μύστης ἐνθουσιώδης τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος.

Καὶ εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ κανεὶς ἄρά γε τὴν λήθην αὐτήν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν τὸν μισογυνισμὸν τῶν διαφόρων ρητόρων τῶν ἡμερῶν μας; Εἰς τὸ πολὺ συντηρητικὸν ἢ ὀπισθοδρομικὸν πνεῦμά των καὶ εἰς τὸν φόβον των μή, ἐξαίροντες τὴν ἐπιβάλλουσαν μορφὴν τῆς συγγραφέως Βασιλίσσης, ὠθήσουν καὶ τὰς ἄλλας Βασιλίσσας τοῦ κόσμου νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά της; Εἰς ἄγνοιαν τοῦ ἔργου της τοῦ φιλολογικοῦ καὶ τῆς θέσεως, ἣν κατέχει εἰς τὴν διεθνῆ νεωτέραν φιλολογικὴν κίνησιν; Εἰς ἄκρον σεβασμὸν πρὸς τὸ ὑψηλόν της ἀξίωμα καὶ φόβον ὑποτιμήσεως τοῦ χρυσοῦ θρόνου, ἐὰν στόλισμά του μοναδικὸν παύσῃ νὰ εἶνε τὸ στίλβον μόνον μέταλλον ; Ἢ ἐροβήθησαν μήπως αἱ σκιαὶ τῶν προγόνων μας ἐξέλθουν τῶν τάφων των, διαμαρτυρόμεναι πῶς ἐτόλμησαν νὰ ἐξάρουν καὶ ἄλλα πνεύματα καὶ ἄλλας διανοίας πλὴν τῶν ἰδικῶν των, τῶν ὁποίων κατ' ἀποκοπὴν ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἀνέλαβον ἀποκλειστικῶς τὸν πανηγυρικόν ;

Χωρὶς ἄλλο αὐτὸ θὰ εἶναι. Χωρὶς ἄλλο αὐτὸς ὁ φόβος ἐκράτησε τὰς χρυσᾶς γλώσσας τῆς ρητορικῆς εὐφραδείας, πε-

ριωρισμένας εἰς τὸν στενὸν καὶ ὀλίγον ἀσφυκτικὸν καὶ πολυπατημένον κύκλον τῶν ἀποκλειστικῶν ἐγκωμίων καὶ θαυμαστικῶν τοῦ κλέους καὶ τῆς μεγαλοφυΐας τῶν προγόνων μας, ὡς νὰ ἐπερίμεναν οἱ ἐπισκέπται μας νὰ τοὺς εἴπωμεν ἡμεῖς τί ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες! Ἢ ὡς οἱ λόγοι των νὰ ἦσαν εὐγλωττότεροι τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους καὶ ὅλων τῶν γλυπτῶν καὶ γραπτῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα ἐγνώρισαν καὶ γνωρίζουν ἴσως καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἄλλως τε ἀνέλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς των νὰ χαρακτηρίσῃ εἰς σπινθηροβολούσας ἀπὸ νεότητα καὶ πρωτοτυπίαν φράσεις ὅλον τὸ μεγαλεῖον καὶ ὅλην τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας.

Καὶ φυσικὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπερίμεναν αὐτὸ οἱ ἐπίσημοι ρήτορες καὶ ἔπρεπεν ἀναλόγως, διὰ μίαν ἐπὶ τέλους φορὰν, νὰ ζητήσουν καὶ αὐτοὶ ἐμπνέσεις καὶ πρωτοτυπίαν, ἐξαίροντες μίαν ἀπὸ τὰς ἐπισημοτέρας καὶ γνωστοτέρας φιλολογικὰς δόξας τῆς Ῥουμανίας: Τὴν βασίλισσάν των.

Ἂς κατήρχοντο τοῦ Ὀλυμπίου στυλοβάτου τῶν ἀρρένων θεῶν των, ἔστω καὶ πρὸ μιᾶς γυναικός, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ μέτωπόν της καταυγάζει μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ βασιλικὸν διάδημα, ἀφοῦ τὸ φιλολογικὸν ἔργον της συνδέεται ἀδιαρρήκτως μὲ τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἐποποιίαν τῆς πατρίδος της. Ἂς ἀφιέρωναν ἕνα μεταξὺ τῶν ἑκατόν, τῶν χιλίων λόγων των, εἰς τὴν πρώτην Ρουμανίδα συγγραφέα, εἰς τὴν μεγάλην βασίλισσαν τοῦ πνεύματος, εἰς τὴν ποδοπατήσασαν τὰς προλήψεις καὶ ἀναδείξασαν διὰ τῆς πνευματικῆς ἐπιδράσεώς της τὴν Ρουμανίαν, μίαν ἀπὸ τὰς πλέον προηγμένας χώρας τῆς Ἀνατολῆς.

* * *

Καὶ μαζῆ μὲ τὴν νεωτέραν αὐτὴν πνευματικὴν δόξαν τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ὑποδεχόμεθα ἐλησμονήθη σχεδόν, ἢ καὶ πολὺ ὀλίγον ἐμνημονεύθη καὶ κάτι ὑλικώτερον: ἡ πλουτοφόρος δόξα τῆς χώρας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀφοῦ μᾶς ἐφύλαξεν ἄθικτον τὴν κιβωτὸν τῆς ἱερᾶς τῶν πατέρων μας παρακαταθήκης, ἀφοῦ μᾶς ἐχάρισε θρόνους καὶ μᾶς διετήρησεν εἰς ἡμέρας σκοτεινὰς τίτλους εὐγενείας καὶ τιμῆς, ἠδέλφωσε τὸ ἄροτρόν της μὲ τὸ ἰδικόν μας καὶ ἔθεσε τοὺς ἰσχυροὺς βοῦς της καὶ τὰς γεωργικάς μας δυνάμεις εἰς ἀδελφικὴν συνεργασίαν καὶ μετουσίωσε τὰ χρυσᾶ σπαρτὰ τῶν ἀτερμόνων πεδιάδων της εἰς χρυσοῦς ρύακας, οἱ ὁποῖοι διωχέτευσαν τόσην ζωὴν καὶ τόσην δύναμιν εἰς τὸ ἀναγεννηθὲν νέον ἔθνος μας.

Καὶ ἀπορῶ πῶς τὴν ἐσπέραν τοῦ ἐπισήμου γεύματος τοῦ δοθέντος εἰς τὴν κυκλοτερῆ στοὰν τοῦ Ζαππείου μεγάρου, ὁ κόσμος τῶν γλυπτῶν πεντελησίων μαρμάρων, ὁ περιβάλλων τοὺς συνδαιτυμόνας, δὲν ἐνέπνευσε κανένα ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ὑπομνήσῃ, ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ φιλόκαλος καὶ πλουσία ἐκείνη στέγη, τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προόδου τῶν νεωτέρων ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον πλαισιοῖ ἀπ' ἐδῶ ὁ ἱερὸς βράχος καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁ μενεξεδένιος Ὑμηττός, ἐὰν ἡ πλουσία καὶ φιλόξενος γῆ τῆς Ῥουμανίας δὲν ἐπλούτιζε τοὺς Ζάππας καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν καὶ εὗρον τύχην ἀπὸ τοῦ Ἴστρου μέχρι τοῦ Δουνάβεως.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας μάλιστα ἐκείνης μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ μαρμάρινοι ἀνδριάντες τῶν δύο ἀδελφῶν, οἱ ἀτενίζοντες πρὸς τὰ γαλανὰ κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ εἶναι κατηφεῖς καὶ μελαγχολικοί, διότι μεθ' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῶν Ρουμάνων, καὶ τὰς πολὺ θορυβώδεις ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις δὲν ἐξεδηλώθη ἴσως, ὡς ὤφειλε, παρὰ τῶν ἐπισήμων ἡ ἀναγνώρισις τῶν εὐεργεσιῶν αὐτῶν πρὸς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας, καὶ δὲν ἐσημειώθη ὡς ὤφειλε νὰ σημειωθῇ ἡ ἀδελφοποίησις τῶν δύο λαῶν καὶ ἐν τῇ δουλείᾳ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως.

Χαίρομεν διότι τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον μας, δημοσιευθὲν ἐπίτηδες εἰς τὴν πρωϊνὴν Ἀκρόπολιν τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ὑπέμνησεν εἰς τὸν Νέον Πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σακελαρόπουλον τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν καθῆκον νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἐλισάβετ, εἰς τὸ ἀποχαιρετιστήριον τοὐλάχιστον γεῦμα, ὄχι μόνον ὡς βασίλισσης, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιφανοῦς συγγραφέως.

Καὶ ἡ πρόποσις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἡ ἐστεμμένη συγγραφεὺς ἐνέπνευσεν, καὶ τὴν ὁποίαν ἐδῶ παραθέτομεν, ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ πλέον ὡραία καὶ ἡ πλέον ποικτικὴ ἐξ ὅλων τῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι ἀπηγγέλθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ

Ὁ σοφὸς καὶ εὐφραδὴς συνάδελφός μου κ. Τοτσιλέσκος διὰ μιᾶς φράσεως τοῦ τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν ἡμέτερον Βασιλέα ἔδωκε τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τῶν αἰσθημάτων, ὑφ' ὧν κατεχόμεθα, λέγων ὅτι αἱ καρδιαι ἡμῶν συνανεμιχθησαν ἀδελφωμέναι. Τῷ ὄντι, Κυρίαι καὶ Κύριοι, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ διάχυσις καὶ ἐκχείλισις τῆς καρδίας ὅ,τι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἤλθετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁδηγεῖ τοῦς ἡμετέρους διαλογισμούς. Κάτι ποιητικὸν καὶ ἰδανικὸν πλανᾶται ὑπερ ἄνω ἡμῶν, ἐνῷ δὲ σεῖς κάμνετε τὸ προσκύνημά σας ἀνὰ τὸν κόσμον του ἀληθοῦς καὶ τοῦ ὡραίου, ταξειδεύομεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς φαντασίας. Πετῶσιν οἱ λογισμοί μας μεταξὺ τῶν ὀχθῶν τοῦ κυανοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Καρπαθίων. Ἡ χώρα μας κινεῖ τὸ ἡμέτερον ἐνδιαφέρον. Ποθοῦμεν νὰ γνωρισωμεν τὴν γλῶσσάν σας. τὰς ἐθνικάς σας παραδόσεις, ὅ,τι ἀγαπᾶτε, ὅ,τι ἔχετε σεβαστόν.

Κατὰ τὸ φανταστικὸν δὲ τοῦτο ταξείδιον, διακρίνομεν εἰς τὴν πατρίδασας, Κυρίαι καὶ Κύριοι, ὡς μίαν ἐξιδανίκευσιν αὐτῆς τῆς Ρουμανίας, μίαν ἐστεμμενην Μοῦσαν, μίαν Νύμφην μὲ διπλοῦν φωτοστέφανον, τὸν τῆς Βασιλικῆς Μεγαλειότητος καὶ τὸν τῆς δόξης τῶν γραμμάτων. Ὅ,τι ὑπάρχῃ εὐγενὲς καὶ ὡραῖον, τὸ βλέπομεν συγκεντρωθὲν εἰς τὰ ἔργα. Ἐκείνης, ἥτις ἔγραψε τοὺς «Λογισμοὺς μιᾶς Βασιλίσσης», Ἐκείνης τῆς ὁποίας ἔχουν τὸ μὲν ὕφος ἔξοχον λεπτότητα, γλυκυτάτην δὲ μελαγχολίαν ἡ καρδία. Καταθέτων τὰ σεβάσματα τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς πόδας τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλισσης Ἐλισσάβετ τῆς Ρουμανιας, προπινω εἰς ὑγείαν τῆς Κάρμεν Σύλβα.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Θέρος καὶ φθινόπωρον ἀδελφωμένα μέσα εἰς τὴν δόξαν τῶν ὡρίμων καρπῶν καὶ εἰς τὴν φαντασμογορίαν τῶν μεγαλοπρεπῶν δύσεων. Ἀπαρχὴ τῆς ἡδονικῆς κοπώσεως τῆς ὁλονὲν ἀναγεννωμένης φύσεως, τῆς ὁποίας τὰ κάλλη καὶ ὅταν ἀκόμη ὠχριοῦν, φαίνονται ὡς νὰ ψάλλουν μὲ ὅλην

τὴν δύναμιν τῆς γοητείας των τὴν ἀτελείωτον ἐποποιΐαν τῆς ἀθανασίας.

Κάτι εἰς τὸν ὁρίζοντα τὸ μυστηριῶδες κάτι τὸ μεγαλοπρεπῶς ἐπιβάλλον, κάτι τὸ ὁποῖον φωσφορίζει ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν καὶ κάτω τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει συγγένειαν μὲ τὰ ὁλοφώτεινα, τὰ ἀποτυφλωτικῶς ἐπιδεικτικὰ φεγγοβολήματα τῶν ἡμερῶν τοῦ θέρους καὶ τῆς ἀνοίξεως. Κάτι ὡς ἀποχαιρετισμὸς ἑνὸς μεγάλου μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐτελείωσε καὶ μιᾶς ἠρέμου ἀναπαύσεως ἡ ὁποία λικνίζει μὲ ἡδυπάθειαν τὰς πολὺ κουρασμένας ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Τὰ δάση μὲ τὴν πολυτέλειαν μεγιστάνων τῆς κυριάρχου φύσεως, κρύπτουν ὑπὸ τὴν πορφύραν τῶν φυλλωμάτων των τὴν μελαγχολίαν τῆς πενθίμου σιγῆς των καὶ αἱ θάλασσαι καὶ οἱ ρύακες καὶ οἱ ποταμοὶ μουρμουρίζουν εἰς τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τῶν ἠρέμων κυματισμῶν των τὸ κύκνειον ἆσμα τῶν ὡραίων τοῦ χρόνου ὡρῶν.

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι βεβαίως ὁ μὴν ὁ μαγικώτερος τοῦ ἔτους, ὁ μὴν ὁ ἀναπαυτικώτερος, ὁ μὴν ὁ ὁποῖος πλησιάζει περισσότερον τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν φύσιν καὶ ὁ ὁποῖος μᾶς διδάσκει νὰ τὴν ἐννοοῦμεν καὶ νὰ τὴν ἀγαπῶμεν. Κατάκοπος τώρα καὶ αὐτή, ἐξηντλημένη ἀπὸ τοὺς μόχθους τῶν μυστηριωδῶν συλλήψεων καὶ τῆς γονίμου βλαστήσεως, ὀλιγώτερον σφριγῶσα καὶ ὀλιγώτερον φωτοβόλος καὶ ὀλιγώτερον εὐτυχής, μὲ τὴν μελαγχολίαν, ἡ ὁποία ἐπακολουθεῖ τὴν ἐπισφράγισιν τῶν μεγάλων τῆς δημιουργίας στιγμῶν, συγγενεύει περισσότερον μὲ τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐκφυλισμένον καὶ ἀσθενῆ τῆς ἐποχῆς μας, ὁ ὁποῖος φέρει ἐπὶ τῶν νώτων τὸ βάρος τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας καὶ ἐξαντλήσεως ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ παρελθόντος.

Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι τὸν Σεπτέμβριον ἔπρεπε νὰ ποθῶμεν καὶ ἐπιζητοῦμεν τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς θαλασσίας ἀκτάς, ἀφοῦ μόνον τὸν μῆνα αὐτὸν αἱ θάλασσαι ἐξομολογοῦνται εἰς τὰς ψυχάς μας τὰ ἀπόρρητά των καὶ τὰ δάση καὶ αἱ πεδιάδες, τὰς ὁποίας ἐσάρρωσε τὸ μεγαλοπρεπὲς σύμπλεγμα τῶν βοῶν καὶ τοῦ σιδήρου ψιθυρίζουν μὲ τὰς πνοὰς τῶν σβενυμένων ἀρωμάτων τὴν μελαγχολίαν τῆς παρακμῆς τῆς ὑπάρξεως.

Ἀντὶ τούτου μὲ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ θέρους πᾶσα σχέσις καὶ συνάφειά μας μὲ τὴν φύσιν διακόπτεται. Ὁ βίος τῶν πόλεων, ὁ ἀνιαρὸς καὶ μονότονος μᾶς παρασύρει καὶ πάλιν εἰς τὴν τροχιὰν τῆς τεχνητῆς καὶ κατὰ συνθήκας κινήσεως. Ἡ ζωὴ δεσμεύεται, ἡ ἐλευθερία ἁλυσσοδένεται μέσα εἰς τὸν μονότονον κύκλον, τὸν ὁποῖον οἱ κοινωνικοὶ ὅροι ἐδημιούργησαν, διὰ νὰ συντομεύσουν τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπιτελέσουν τὸν πλήρη χωρισμόν του ἀπὸ τὴν φύσιν τὴν μεγάλην χορηγὸν τῆς ἀληθοῦς χαρᾶς καὶ τῆς ἁγνῆς καὶ ἀμώμου εὐτυχίας.

ΡΟΔΟΣΤΕΦΑΝΩΜΑ ΤΙΜΗΣ

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχει μία ὡραία συνήθεια. Νὰ ἐνισχύεται διὰ τιμητικῶν τίτλων καὶ ὑλικῶν ἀμοιβῶν ἡ πτωχὴ βιοπαλαίστρια, ἡ κόρη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ τρυφερά της ἔτη διεξάγει νικηφόρος τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας συχνὰ στηρίζονται τὰ κλονιζόμενα βήματα γέροντος πατρὸς ἢ ἀνηλίκων καὶ ὀρφανῶν ἀδελφῶν.

Καὶ ὁ τίτλος καὶ αἱ ἀποδιδόμεναι τιμαὶ ἀποπνέουν πολλὴν ποίησιν καὶ προδίδουν ὅλον τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία ἀπονέμουν εἰς τὴν ἐκλεκτὴν κόρην, τὴν *ροδοστεφανωμένην* των, ὡς τὴν ὀνομάζουν.

Ἀπὸ τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ πολλὰς rosières κατ' ἔτος, ἀνὰ μίαν σχεδὸν διὰ κάθε διαμέρισμα καὶ διὰ κάθε συντεχνίαν, ἕως τὰς πλέον μικρὰς πόλεις, ὅλαι ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἓν τίμιον καὶ ἐργατικὸν κορίτσι, ἓν εὐγενὲς καὶ τρυφερὸν πλάσμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἀρετὴν πανηγυρίζουν μετ' ἐπισημότητος καὶ τὸ εὐγενὲς παράδειγμα προβάλλουν καὶ εἰς ἄλλας πρὸς μίμησιν.

Φέτος, πρὸ ὀλίγου μόλις, ἡ Nanterre, μία μικρὰ πόλις, ἐώρταζε τὴν ἡμέραν τῆς Rosière της, ἡ ὁποία πλὴν τοῦ ἐκ ρόδων στεφάνου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπισήμως εἰς τὴν δημαρχίαν τὴν στεφανώνουν, λαμβάνει καὶ μίαν προῖκα πτωχικὴν ἀξίας πεντακοσίων φράγκων, ὡς καὶ μίαν πεντακοσιόφραγκον ἐπιταγὴν εἰς τὴν διαταγήν της.

Ἡ Marie Louise Constantin ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν προσδιωρισμένην φαίνεται ὑπὸ τῆς τύχης νὰ δίδῃ εἰς τὴν Nanterre rosières, ἀφοῦ αἱ τοῦ 1889 καὶ 1895 εἶναι πρῶται ἐξαδέλφαι της καὶ αἱ τοῦ 1879 καὶ 81 εἶναι θεῖαι της.

Ἡ τελετὴ τῆς βραβεύσεως τῆς rosière δὲν στερεῖται μεγαλοπρεπείας καὶ πομπῆς, ἀφοῦ ἡ βραβευομένη νεᾶνις ὑποβάλλεται εἰς τὰς αὐτὰς περίπου διατυπώσεις μὲ μιαν νύμφην, λευκοφορεμένη ὡς ἐκείνη, μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἐκκλησιαν καὶ τὴν Δημαρχίαν, ἐν συνοδείᾳ τῶν ἀρχῶν τοῦ δήμου καὶ τῶν ἐπισημοτέρων προσωπικοτήτων τοῦ τόπου της.

Ὅλαι αἱ συντεχνιαι μὲ τὰ σήματα καὶ τὰς σημαίας των συναθροίζονται ἐπὶ τούτῳ κατὰ τὴν ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ προγράμματος ὥραν εἰς τὴν δημαρχίαν, ὁπόθεν μὲ τὸν δήμαρχον ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον διευθύνονται εἰς τὸν πτωχικὸν οἶκον τῆς βραβευομένης κόρης.

Ἐκείνη λευκοφορεμένη δέχεται τὸν βραχίονα τοῦ δημάρχου καὶ προηγεῖται τῆς πομπῆς. Ἕπονται αὐτῆς αἱ rosières τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν, στηριζόμεναι εἰς τὸν βραχίονα δύο δημοτικῶν συμβούλων καὶ μετ' αὐτὰς πλὴν τῶν ἐπισήμων ὅλαι αἱ ἐξέχουσαι οἰκογένειαι τοῦ τόπου. Ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς ὀρχήστρας ὁδηγεῖται οὕτω ἡ rosière εἰς τὴν δημαρχίαν, ὅπου ὁ δήμαρχος περιβεβλημένος τὰ σήματα τοῦ ἀξιώματός του προσφωνεῖ τὴν νεάνιδα, ἐξαίρων τὰς ἀρετάς της, τὰς ὁποίας ἀμοίβων ὁ δῆμος τῇ ἀπονέμει τὰ δῶρα τῆς προικὸς καὶ τὴν πεντακοσιόφραγκον ἀμοιβήν. Μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν ἰδίαν σειρὰν ἡ ἀκολουθία διευθύνεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Προηγοῦνται τώρα τῆς πομπῆς τέσσαρες λευκοφορεμέναι νεάνιδες, φέρουσαι τὰς ταινίας τῶν δώρων τῆς βραβευθείσης καὶ μικρὰ κόρη φέρουσα ἐπὶ μεταξωτοῦ ὡραίου προσκεφαλαίου τὸν ἐκ λευκῶν ρόδων στέφανον. Περὶ αὐτὴν ἄλλαι νεάνιδες φέρουσαι τὸ τοπικὸν ἐθνικὸν ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς τῆς Ἁγίας Γενεβιέβης. Ὅλαι αἱ ἑταιρίαι καὶ οἱ Σύλλογοι τοῦ τόπου παρίστανται ἐπισήμως, πάντων δὲ προηγεῖται ἡ ἀνάδοχος, ἡ ὁποία εἶναι συνήθως ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου ἢ κυρία τις ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιφανῶν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ μικρὸν ἐγκώμιον τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας, ἡ ἀνάδοχος στεφανώνει τὴν νεάνιδα μὲ λευκὰ ρόδα, ἐνῷ χορὸς νέων καὶ νεανίδων τῇ συνοδείᾳ ὀρχήστρας τονίζει ὑμνητικὸν ᾄσμα τιμῆς. Ἔπειτα ἥ τε νεᾶνις φέρουσα τὸν στέφανόν της καὶ οἱ συγγενεῖς δέχονται τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων, κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ καὶ πάλιν τάξιν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀναδόχου, ὅπου προσφέρονται ἀναψυκτικὰ καὶ διοργανώνονται χοροί, οἱ ὁποῖοι πολλάκις παρατείνονται μέχρι τῆς ἐπαύριον.

Ἡ roziére καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἔχει πάντοτε τὴν τιμητικωτέραν θέσιν μεταξὺ τῶν συνομηλίκων της, προσκαλεῖται καὶ κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς πᾶσαν ἐπίσημον τελετήν, παρίσταται εἰς ὅλους τοὺς ἐπισήμους γάμους καὶ τὰς ἐπισήμους κηδείας, εἶνε τέλος προσωπικότης μὲ δικαιώματα διακρίσεως καὶ ὑπεροχῆς.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΡΟΥΜΑΝΙΣ

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐγίνετο βασίλισσα. Ἀλλ' ἐὰν τὸ χρυσοῦν διάδημα, τὸ ὁποῖον ἥρμοζεν εἰς τὸ ὡραῖον μέτωπόν της μόνον ἐξήστραψεν ἐμπρός της καὶ μόνον μὲ πικρίας ἐπότισε τὴν ψυχήν της, αἱ μοῖραι τῆς ἐχάρισαν ἀληθινὸν στέμμα, στέμμα ἀμάραντον μύρτων καὶ δάφνης, τὸ ὁποῖον οὔτε τοῦ κόσμου αἱ μάταιαι προλήψεις, οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ὁ θάνατος θὰ μαράνῃ καὶ θὰ καταστρέψῃ.

Εἶναι ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου, ἡ ὁποία μὲ τὸ τελευταῖον ἔργον της, τὸν *Ραψῳδὸν τῆς Δαμποβίτσας*», ἔδωκε μίαν πλήρη καὶ τελείαν εἰκόνα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ. Εἶναι ἡ ποιήτρια τῆς Ame Sereine, εἶναι ἡ ψάλτρια τῶν τραγουδιῶν τῆς *Αὐγῆς*, εἶναι ἡ ἀγαπημένη πρώτη ἀκόλουθος καὶ σύντροφος τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον καὶ τὸν θρόνον της αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἀγάπην της πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἡ μοῖρα ἔταξεν εἰς τὸ πλευρόν της, πρὸς τὴν νέαν ρουμανίδα, ἡ ὁποία εἶναι σήμερον μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ποιητικὰς δόξας τοῦ τόπου της.

Ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου δὲν εἶναι ἀπολύτως ὡραία. Τὴν ἐνθυμοῦμαι πρὸ δεκαετίας, ἀκολουθοῦσαν τὴν ὑψηλὴν φίλην της εἰς τοὺς θαλασσίους περιπάτους της ἀνὰ τὴν μεγάλην διώρυγα καὶ τὸ μαγικὸν Lido τῆς Βενετίας. Τὴν ἐνθυμοῦμαι συνοδεύουσαν περίλυπον τὸ μικρὸν κινητὸν φορεῖον, τὸ φέρον τὴν πάσχουσαν βασίλισσάν της ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὴν χρυσῆν γόνδολαν· τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὀρθὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ παρουσιασθῶ πρὸ τῆς ἐστεμμένης κυρίας καὶ βασιλίσσης της.

Τὸ ὄνομά της τότε ἀπησχόλει τὴν Εὐρώπην ὅλην καὶ ὁ ματαιωθεὶς βασιλικὸς γάμος της καὶ ἡ ἑκουσία ἐξορία τῆς βασιλίσσης της περιέβαλλον μὲ μίαν ἡρωικὴν καὶ μαρτυρικὴν φωτοστεφάνην τὴν παρθενικὴν μορφήν της.

Ὅσον μοῦ ἐπέτρεπεν ἡ συγκίνησις τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς πρώτης συναντήσεως μου μὲ τὴν βασίλισσαν Ἐλισσάβετ νὰ τὴν ἀτενίσω, ὅσον καὶ ἂν ἡ αἰθερία παράστασις ταύτης ἐσκίαζε τὴν μορφὴν ἐκείνης, μοῦ ἔκαμεν ὅμως τὴν ἐντύπωσιν τῆς εἰκόνος ὄχι μιᾶς γυναικός, μιᾶς κόρης, μίας βασιλικῆς ἀκολούθου, ἀλλὰ μιᾶς φυλῆς ἰσχυρᾶς, μιᾶς προσωπικότητος ὑπερόχου.

Μελαχροινή, ὠχρὰ ὀλίγον, ἀλλὰ μὲ ζωηρὰ καὶ ρεμβώδη μαῦρα μάτια, μὲ ὄψιν χαρακτηρίζουσαν τὴν Ρωμαϊκὴν καταγωγήν της, μὲ μίαν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ κανεὶς μόνον εἰς ὅσους βλέπουν γύρῳ των κατὰ τὸν ἰδιαίτερον τρόπον τῶν ποιητῶν, ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου θέλγει, ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου γοητεύει, ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου δίδει πλήρη τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς περιεσκεμμένης καὶ ἐνθουσιώδους ἐν ταυτῷ φυλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει.

Τὸ ποιητικὸν τάλαντον εἶναι κληρονομία τοῦ οἴκου Βακαρέσκου. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ πάππος της ἦσαν ποιητά. Ἡ κόρη καὶ ἡ ἐγγονὴ εἶναι μεγάλη ποιήτρια, στεφανωμένη δύο φορὰς ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, ἡ ὁποία τελευταίως ἀπένειμεν εἰς τὸν «*Ραψῳδὸν τῆς Ραμποβίτσας*» καὶ τὸ βραβεῖον Jules-Favre.

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Ραψῳδός, διὰ τὸν ὁποῖον τόσος ἔγινε ἐσχάτως λόγος εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Εἶναι ἁπλούστατα μία ζωντανὴ διατύπωσις τοῦ ρουμανικοῦ πνεύματος, τῆς Ρουμανικῆς ἰδιοφυίας. Ἡ ἰδία εἰς μίαν παράγραφον τοῦ προλόγου της δίδει τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ραψῳδοῦ της. «*Τὰ τραγούδια αὐτά, λέγει* συνελέγησαν *ἀπὸ τὰ χωριὰ τὰ γειτονικά τῆς κατοικίας μας, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ χωρικοὶ δουλεύουν Πρὶν νὰ μ ὖ ἀποκαλυφθοῦν ἐπλανήθησαν ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀναριθμήτων γενεῶν. Ἦταν ὁ ἐλεύθερος λόγο ὁ ζωογονούμενος καὶ θρήσκων ἑλλάξ. Τὰ κορίτσια τὰ ψάλλουν κάθε βράδυ τριγύ, ῳ εἰς τὸ τζάκι των, στηρίζοντα τὴν ρόκαν των εἰς τὸ κερὸν τοῦ στήθους καὶ αἰσθανόμενα τοὺς παλμοὺς τῆς συγκινημένης ψυχῆς των. Καὶ κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, ὅταν ἡ μία σταματήσῃ, διότι ἡ μνήμη τὴν προδίδει ἢ ἡ ἔμπνευσις τὴν ἐγκαταλείπει, ῥίπτει τὴν ρόκαν της εἰς τὴν ἀντικρυνήν της σύντροφον καὶ τὸ τριγούδι συνεχίζεται παρ' αὐτῆς*».

Εἶναι λοιπὸν *ὁ Ραψῳδός, ἡ* ψυχὴ αὐτὴ τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ, εἶναι τὰ δημοτικά του τραγούδια, καὶ ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου δύναται νὰ εἴπῃ, ὡς ὁ Renan πρὸς τοὺς προγόνους της: *Εἰξεύρω, ὅτι δι' ἐμοῦ λαμβάνετε φωνὴν καὶ ζωήν.*

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ὁ Ραψῳδὸς ἐγείρῃ θόρυβον, δὲν θὰ ἐπισκιάσῃ ποτὲ τὴν θαυμασίαν συλλογὴν τῶν ποιημάτων τῆς Ame sereine, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πονεμένη ψυχὴ τῆς ποιητρίας μαζῆ μὲ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἐκπεσόντος ἀρχαίου μεγαλείου, κλαίει καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν διαψευσθεισῶν ἐλπίδων τῆς ζωῆς της. Ἡ Βενετία καὶ ἡ Ρώμη τῆς ἐνέπνευσαν τὰ τραγούδια αὐτά, εἰς στιγμάς, καθ' ἃς ἀλγοῦσα καὶ ἄπατρις εἰς τὸν φιλόξενον καὶ ἤρεμον τῆς πρώτης ὁρίζοντα ἐζήτησεν ἄσυλον καὶ παρηγορίαν.

Ἀλλὰ καὶ τὰ πρωτόλεια τῆς Ἑλένης Βακαρέσκου, «Τὰ τραγούδια της τῆς Αὐγῆς» εἵλκυσαν εὐθὺς τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῆς νέας ποιητρίας. Καὶ ἔκτοτε ἡ αἴθουσα τῆς μητρός της εἰς Παρισίους, ὅπου ὁ πατήρ της ὑπῆρξε πρεσβευτής, ἔγεινε τὸ κέντρον ἐπιφανῶν ποιητῶν καὶ μεγάλων ἀνδρῶν ὡς τοῦ Sully Prudhomme, τοῦ Eugène Müntz, τοῦ Paul Deschanel κ. ἄ. Εἰς τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν αἴθουσαν ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου διέρχεται τοὺς τρεῖς μῆνας τῆ

saison, Μάρτιον, Ἀπρίλιον, καὶ Μάϊον, μέχρι σήμερον δὲ ἡ φιλολογικὴ ἐκεῖ αἴθουσά της, εἶναι κέντρον σοφῶν καὶ καλλιτεχνῶν, ὅπως καὶ ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ τοιαύτη συγκεντρώνῃ ὅ,τι ἐξέχον εἰς τὰ γράμματα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ρουμανικὴ κοινωνία.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ

Μέσα εἰς τὴν μέθην τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς ἐπισκέψεως τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν εἰς τὴν πόλιν μας, μᾶς ἐπεβάλλετο βεβαίως νὰ παρουσιάσωμεν ὄχι μόνον ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχομεν ἤδη, δυνάμενον νὰ δώσῃ ἰδέαν τινὰ τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἀκόμη ὡς ἐλπὶς καὶ ὡς ὄνειρον διαγράφεται εἰς τὸν ὁρίζοντα τοῦ ὡραίου τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς μας ἐξελίξεως.

Ἡ Νέα Σκηνὴ εἶναι βεβαίως ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῶν ὡραίων ὀνείρων καὶ τῶν εὐγενῶν ἐλπίδων μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων καλαισθήτων καὶ πατριωτῶν φιλοδόξων, οἱ ὁποῖοι ποθοῦν νὰ ἴδουν τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἀντάξιον ἂν ὄχι τῆς τελειότητος τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, βεβαίως ὅμως ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀξιώσεις μας ὡς λαοῦ πολιτισμένου.

Ἡ παράστασις ἑνὸς ἀρχαίου δράματος δὲν ἤρκει ἄλλως τε νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν σύγχρονον θεατρικήν μας κίνησιν, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἀρχαῖα δράματα δὲν εἶναι προσιτὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἐὰν ἡ ὑπόκρισις αὐτῶν προδίδει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ νεωτέρου πνεύματος πρὸς τὸ ἀρχαῖον, δὲν ἱκανοποιεῖ ὅμως ὑπὸ αἰσθητικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν ἢ τὴν μικρὰν μερίδα τῶν ἐκλεκτῶν, τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ εἰς τὴν κλασικὴν ἐν γένει φιλολογίαν.

Διὰ τὸ πολὺ κοινὸν ὅμως, ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ τρόπος τῆς κλασικῆς μας παιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Αἰσχύλος μεθ' ὅλον τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος τῆς ποιήσεώς των εἶναι κάτι ἀκατάληπτον, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἀνταποκρίνεται ἐπαρκῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νεωτέρας καλλιτεχνικῆς τῶν πολλῶν ἀντιλήψεως, ὡς διέπλασσεν αὐτὴν ὁ σύγχρονος βίος.

Ἰδοὺ διατί ἐπεβάλλετο εἰς τὴν Νέαν Σκηνὴν νὰ ἐμφανισθῇ ἔστω καὶ πολὺ πρόωρα πρὸ τῶν ξένων καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν εἰς μίαν τιμητικὴν μᾶλλον ἐσπερίδα παρὰ εἰς πλήρη θεατρικὴν παράστασιν, ποῦ στηρίζει τὰς ἐλπίδας της καὶ πῶς ἐργάζεται διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὡραῖα ὄνειρά της.

Τὸ νὰ κατορθώσῃ δὲ νὰ συναθροίσῃ γύρω της μίαν ὁμάδα ἐκλεκτῶν ἐρασιτεχνῶν σήμερον, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνουν οἱ καλλιτέχναι τῆς αὔριον, τὸ νὰ δυνηθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ διδάξῃ χωρὶς καμμίαν εἰδικὴν σχολὴν καὶ κανένα εἰδικὸν διδάσκαλον μέρη ἔργων δραματικῶν, ἀπαιτούντων τεχνίτας πρώτης δυνάμεως, τὸ νὰ διακοσμήσῃ σκηνήν, τὴν ὁποίαν πρώτην φορὰν βλέπουν αἱ Ἀθῆναι, τὸ νὰ συγκρατήσῃ μὲ δύο κορασίδας, μὲ μίαν κυρίαν καὶ μὲ δύω τρεῖς νέους θέατρον πλῆρες, ὡς οὐδέποτε ἐπαρουσιάσθη τοιοῦτον, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας ὅλας, χωρὶς οὐδὲν χάσμα, οὐδεμίαν ἔλλειψιν, τὸ νὰ συγκινήσῃ μέχρι δακρύων καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην μας τὴν ἀλησμόνητον ἐμφάνησιν τῆς Δοῦζε εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὴν *τρελλὴν* τοῦ Ὀνείρου τῆς θερινῆς Νυκτὸς τοῦ δ' Ἀνουντσιο, —τὴν θαυμαστὴν κόρην Δρακούλου,—τὸ νὰ προκαλέσῃ γέλωτας ἀκρατήτους καὶ νὰ παρουσιάσῃ τέλειον κωμικὸν εἰς κωμῳδίαν, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ πρὸς τοὺς ξένους συμπάθεια καὶ ὁ πόθος νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν, ἐλλείψει ἄλλης προχείρου τελειοτέρας, ἔκαμνεν ἀνεκτήν, τὸ νὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, βεβαίως ἡ Νεα Σκηνὴ εἰξεύρει νὰ ἐργάζεται καὶ βεβαιως ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ τῆς κερδίσουν, ἐὰν δὲν τῆς ἐκέρδισαν ἤδη ὅλας τὰς συμπαθείας καὶ ὅλων τὸν θαυμασμόν.

Ἀπέδειξε λοιπὸν μὲ τὴν πρόωρον, ἔστω, ἐμφάνισίν της ὅτι δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ καλλιτεχνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε. Ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ ὅλην τὴν δύναμιν μιᾶς ζωῆς, τὴν ὁποίαν τὸ ὡραῖον νὲ ὅλη τῇ ἁρμονίᾳ τῶν διὰ τὸ θέατρον ἀπαιτουμένων συνδυασμῶν θὰ ἐμπνεύσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἡ μεγάλη πνοὴ τῆς τέχνης θὰ τροφοδοτῇ.

Ἕν πρᾶγμα ἀρκεῖ νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοιτόν. Ὅτι ἡ τέχνη τόσον εἰς τὸ θέατρον, ὅσον καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐκδήλωσίν της εἶναι ἓν ἄνθος πολυ εὐαίσθητον καὶ πολὺ τρυφερόν. Δὲν δύναται νὰ ἀνθίσῃ παρὰ εἰς ἀτμοσφαιραν, τὴν ὁποίαν θερμαίνει ἡ ἀγάπη καὶ ζωογονεῖ ὁ ἐνθουσιασμός. Θέατρον μάλιστα ἀναγεννώμενον, θέατρον ἱδρυόμενον ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς Νέας Σκηνῆς καὶ στρατολογοῦν νέους καὶ νεανίδας ἐκ τῶν καλῶν κοινωνικῶν μας τάξεων πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ, πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ καὶ διὰ νὰ ἠλεκτρίσῃ κόσμον πρέπει καὶ νὰ ἠλεκτρισθῇ παρ' αὐτοῦ.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Αἴφνης ὅταν ἔρθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ Δέλβος ἐκάλει ἄμαξαν, ὁ Κώστας τὸν ἐσταμάτησε καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, φωνήν, ἡ ὁποία ὡμοίαζε μὲ μηκυθμὸν πληγωμένου θηρίου, ἠρώτησε:

Μήπως ἀπέθανε ;

Ὁ Δέλβος ἀπήντησεν ὄχι. Καὶ διὰ μιᾶς, ὡς τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς νὰ ἀφυπνίζετο αἴφνης μέσα του, ὡς διὰ πρώτην φορὰν νὰ ἐνόει τί συνέβαινε μεταξὺ τοῦ γυναικαδέλφου του καὶ τῆς συζύγου τοῦ ἐξαδέλφου του, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ εἴπῃ τὰ πάντα εἰς τὸν Παλβίδην: «Τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἀνεχθῶ ἐγώ, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἡ μητέρα μου να ἐξυβρίζεται, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.»

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὴν ἀτιμίαν τὴν ἠνείχετο τόσα ἔτη καὶ θὰ ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀνέχεται ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἐθεώρει τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν Marie ἀδύνατον διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν εὐτυχίαν της καὶ ἀκόμη ἀνίσχυρον διὰ νὰ τὸν βλάψῃ. Τοὐναντίον μία ῥῆξις τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸν Παλβίδην νὰ ρίψῃ εἰς κανὲν νοσοκομεῖον τὴν προδότριαν σύζυγον καὶ τότε αὐτὸς καὶ ἡ Ὀλγίνα θὰ ἐγίνοντο κύριοι τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Κώστας ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης ὡς ὑπνοβάτης καὶ μὲ τὸ

βλέμμα ἀπλανὲς διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Δέλβον, τὸν ὁποῖον ἤρχιζε ν' ἀνησυχῇ ἡ σιωπή του.

Ἡ Ὀλγίνα εὐθύς ὡς ἤκουσε βήματα πρὸς τὴν κλίμακα ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν τῶν δύο ἀνδρῶν. Ἡ ὠχρότης τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν ἐτρόμαξε. Σιγά, σιγά, εἶπε, πνίγουσα καὶ ἡ ἰδία τὴν φωνήν της καὶ περιπατοῦσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων. Οἱ ἰατροὶ εἶναι μέσα καὶ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς κανένα ἀπὸ ἡμᾶς τὴν εἴσοδον.

Πραγματικῶς ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν ἐστέκετο ὁ Παλβίδης καὶ τὰ δύο κορίτσια τοῦ Δέλβου. Ὁ Παλβίδης εἶχε κολλημένον τὸ αὐτὶ εἰς τὴν θύραν, προσπαθῶν ν' ἀκούσῃ τί ἐλέγετο μέσα καὶ νὰ μάθῃ ἂν ἐπὶ τέλους ἡ γυναῖκά του θὰ ἐσώζετο καὶ ἂν ἤρχιζε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς.

Ἦτο ὠχρός, πελιδνός, καὶ ἡ ἀγωνία του ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τοῦ Κώστα, τοῦ ὁποίου ἥρπασε τὸ χέρι καὶ τὸ ἔσφιγξε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πόνου του, τὸν ὁποῖον ἐνόει ὅτι συνεμερίζετο καὶ ἐκεῖνος. Ἡ Ολγίνα καὶ αἱ θυγατέρες της ὠπισθοχώρησαν ὀλίγον καὶ ἀφῆκαν τοὺς δύο ἄνδρας πλησίον τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, ὡς νὰ ἐννοοῦσαν, ὅτι ἡ λύπη των, ἡ κοινὴ καὶ ἐξ ἴσου εἰλικρινὴς μὲ ὅλον τὸ τερατωδῶς ἀσυμβίβαστον τῆς θέσεώς των, τοὺς ἠδέλφωνε τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Ὁ Δέλβος εἶχε καθίσει εἰς ἓν κάθισμα ἐκεῖ παρὰ τὴν γυναῖκά του καὶ αἱ ἀποφάσεις του αἱ προτητεριναὶ εἶχαν κάπως κλονισθῆ πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ πόνου τῶν δύο ἀνδρῶν. Δύο ὑπηρέτριαι καὶ εἷς ὑπηρέτης ἐστέκοντο ὀλίγον πάρα πέρα πρὸς τὴν σκάλα, ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν κάθε διαταγὴν καὶ ἀληθινὰ τρομαγμένοι καὶ περίλυποι. Ἡ ὑπηρέτρια μάλιστα ἦτο ἡ πιστὴ τῆς κ. Παλβίδου θαλαμηπόλος καὶ ἔκλαιε, ἔκλαιε διακῶς, πνίγουσα τοὺς λυγμούς της ὅσον ἠμποροῦσε περισσότερον. Ἡ Ὀλγίνα ὅσον ἔβλεπε τὴν ὑπηρέτριαν νὰ κλαίῃ, ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ συγκινῆται. Ἄλλως τε ἐσκέπτετο ὅτι τὸ τοιοῦτον θὰ ηὐχαρίστει τὸν Παλβίδην καὶ μὲ κάποιαν προσπάθειαν ἐδάκρυσε καὶ αὐτή. Τὰ δύο κορίτσια, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα τῆς μητρός των, ἤρχισαν ἐπίσης νὰ σκουπίζουν τὰ μάτιά των. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἦσαν ἀναντιρρήτως συγκεκινημένοι, δι' αἰτίαν ὅμως διάφορον ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁπωσδήποτε ἡ ἀγωνία τῆς προσδοκίας ἦτο τὸ κοινὸν δι' ὅλους αἴσθημα τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ ὅλοι ἐκράτουν τὴν ἀναπνοήν των περιμένοντες τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἰατρῶν, σιωπηλοί, κατηφεῖς, ἄνευδοι. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι ὁ θάνατος εἶχε περάσει ἀπ' ἐκεῖ καὶ εἶχε νεκρώσει διὰ μίαν στιγμὴν κάθε πάθος καὶ κάθε αἴσθημα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, καὶ εἶχε παγώσει καὶ ἀποκρυσταλώσει κάθε σκέψιν εἰς τὰς κεφαλάς των καὶ εἶχε σταματήσει κάθε λειτουργίαν τοῦ ἐγὼ καὶ κάθε συνοχὴν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ὁ Κώστας ἦτο δυστυχέστερος ὅλων, διότι τοῦ ἐφαίνετο ὡς μία φωνὴ ἀγρία νὰ τοῦ ἐπανελάμβανε κάθε στιγμήν: *Σὺ τὴν ἐσκότωσες. Σὺ ἐσκόρπισες τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ἀπόγνωσιν ἐδῶ, ὅπου χθὲς ἐβασίλευεν ἡ χαρί. Σὺ ἀφαιρεῖς σήμερον τὴν μητέρα ἀπὸ τὸ παιδί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφήρεσες τὴν τιμήν.* Καὶ αἱ φράσεις αὐταὶ ἐκτυποῦσαν τόσον πολύ, τόσον δυνατά, τόσον ἄγρια εἰς τὴν ἀκοήν του, ὥστε τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι τὰς ἤκουαν. Καὶ περιδεὴς ὡς νὰ ἐζήτει συγγνώμην καὶ νὰ ἐπεκαλεῖτο ἔλεος ἔρριπτε βλέμματα τρόμου πότε πρὸς τὸν Παλβίδην καὶ πότε πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ὁ Παλβίδης εἰς κάθε βῆμα, εἰς κάθε κίνησιν, εἰς κάθε λέξιν τῶν ἰατρῶν, ἡ ὁποία ἔφθανε διὰ τῆς θύρας μέχρις αὐτοῦ, ἔσφιγγεν ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τοῦ Κώστα, ὡς νὰ ἤθελε τὸν πόνον του νὰ τὸν μεταδώσῃ καὶ εἰς ἐκεῖνον. Καὶ ὅταν πλέον τὰ βήματα εὐκρινέστερα ἐπλησίασαν πρὸς τὴν θύραν, ὁ Παλβίδης καὶ ὁ Κώστας καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι διὰ μιᾶς ἀπεσύρθησαν ὀλίγον διὰ νὰ μὴ φωραθοῦν ὡς κατάσκοποι, διὰ νὰ μὴν ἐπιπληχθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης, διὰ νὰ τοὺς ἐξιλεώσουν ἴσως καὶ μὴ φανοῦν ἀμείλικτοι εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου, τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶχαν νὰ ἐκστομίσουν.

Πρῶτος ἐφάνη εἷς γηραιὸς παθολόγος καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Μὲ τὸ αἰωνίως γλυκὺ καὶ προσηνὲς βλέμμα του, ὅλος ζωὴ καὶ ὅλος ἀκμὴ μεθ' ὅλον τὸ λευκὸν γένειόν του, τὸ ψαλιδισμένον ἀπὸ τὰ πλάγια τόσον, ὥστε νὰ φαίνεται ὀλιγώτερον ἡ λευκότης του, ἐβάδιζε βαρειά, πατῶν εἰς τὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ φαίνεται φοβούμενος διὰ τὴν ἀσθενῆ ἀπήχησιν τῶν βημάτων του. Οἱ ἄλλοι δύο ὁ μὲν λεπτός, ἐλαφρός, ζωηρός, μουρμουρίζων ὑπὸ τὸν δαγκαμένον μύστακά του κάποιαν εὐτραπελίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ δυνατώτερα. Καὶ τελευταῖος, νεώτερος τῶν ἄλλων δύο, τρέχων μᾶλλον ἢ περιπατῶν, μὲ πυκνοὺς βηματισμοὺς καὶ ζωηρὰς κινήσεις, ὁμιλῶν γρήγορα, γρήγορα, ὁ νευρολόγος τοῦ συρμοῦ.

Διηυθύνθησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κλίμακα, ὡς νὰ μὴν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὴν ἀγωνίαν τῶν ἀναμενόντων, ὡς νὰ μὴν ἐξήρχοντο ἀπὸ δωματίου ἀσθενοῦς. Ὡμίλουν δυνατά, ζωηρά, ὡς νὰ εἶχαν νικήσει τὸν θάνατον καὶ νὰ ἐπερνοῦσαν θριαμβεύοντες καὶ μὲ τὰ μέτωπα ὑψηλά, ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἐκεῖνος προτήτερα εἶχε σκορπίσει τὴν παγερὰν πνοήν του.

Ὁ Παλβίδης ἔτρεξεν ὀπίσω των, ἐνῷ ὁ Κώστας, παραβαίνων κάθε διαταγήν, εὐθὺς ὡς ἄφησε νὰ κατέλθουν, ὥρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀκράτητος καὶ ὡς τρελλός, ἐκσπῶν τέλος εἰς ἕνα ὑπέρτατον λυγμὸν πόνου, ἔπεσε πρὸ τῆς κλίνης, ἥρπασε τὸ λευκὸν καὶ ψυχρὸν χέρι, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον καὶ ἤρχισε νὰ τὸ φιλῇ, νὰ τὸ φιλῇ ὡς τρελλός.

Ἡ καμαριέρα, ἡ ὁποία ἦτο ἐντὸς τοῦ μυστικοῦ καὶ ἡ ὁποία εἶχε προκισθανθῆ τὴν ἔκρηξιν αὐτὴν καὶ ἡ γραῖα τροφός, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναθρέψει τὴν Marie καὶ ἡ ὁποία μόνη εἶχε μείνει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἰατρικοῦ συμβουλίου, ἔτρεξαν καὶ αἱ δύο, ἡ μὲν ναποσπάσῃ τὸν Κώσταν ἀπὸ τὴν ἡμιανάσθητον ἀκόμη κυρίαν της, ἡ ἄλλη δὲ νὰ φυλάξῃ τὴν θύραν μὴ ἐν τῷ μεταξὺ εἰσήρχετο κανεὶς ἄλλος μέσα.

Ἡ Marie, ὡς νὰ τῆς ἔκαυσαν τὰ πύρινα ἐκεῖνα φιλήματα τὸ χέρι, ὡς νὰ ἠσθάνθη μέσα εἰς τὸν λήθαργόν της ὀλίγην θερμότητα νὰ μεταδίδεται εἰς ὅλον της τὸ σῶμα, μὲ τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων τοῦ Κώστα κατέβαλεν ὑπέρτατον ἀγῶνα διὰ νὰ νικήσῃ τὸ μούδιασμα ἐκεῖνο, διὰ νὰνοίξῃ καὶ πάλιν τὰ μάτια της πρὸς τὴν ζωήν, ἡ ὁποία, τῆς ἐφαίνετο, ὅτι τὴν εἶχεν ἐντελῶς ἐγκαταλείψει.

—Ζῆσε, ζῆσε, Marie μου, ἐφώναζεν ἐκεῖνος χύνων πύρινα δάκρυα. Νά, πάρε τὴν πνοήν μου, τὴν ζωήν μου, ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ εἶναί μου!» καὶ ἐφύσα τὰ ψυχρὰ καὶ μελανωμένα ἄκρα τῶν χυτῶν δακτύλων καὶ μὲ τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν ματιῶν του, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφωσφόριζαν φλόγες, προσεπάθει νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του, νὰ μεταδώσῃ ἀληθινὰ ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ὅλην τὴν δύναμίν του εἰς τὸ νεκρωμένον σῶμα τῆς φίλης του. Θέλω νὰ ζήσῃς, ἀκούεις; τῆς ἐφώναζε, θέτων τὸ στόμα του κοντά, κοντά, εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ θερμαίνων μὲ τὴν πυρίνην, τὴν φλέγουσαν πνοήν του τὰ χείλη τὰ ψυχρὰ καὶ τὰ 'μάτια τὰ ὡς γυαλένια ἠμίκλειστα καὶ τὰ πτερύγια τῆς μύτης τὰ διαφανῆ ὡς μικροσκοπικὰ κογχύλια. Θέλω, θέλω, θέλω, νὰ ζήσῃς, τῆς ἐφώναζε, κολλῶν τὸ στόμα εἰς τὸ ὡραῖον, τὸ κατακόκκινον αὐτί της. Πάντοτε ἔκαμες ὅ,τι ἤθελα. Καὶ ὡς διὰ νὰ τὴν πείσῃ, ὅπως ἔκαμνεν ἄλλοτε, νὰ τὸν ὑπακούσῃ καὶ νὰ ζήσῃ καὶ νανοίξῃ τὰ 'μάτια της, προσέθηκε: Ναί· θὰ ζήσῃς καὶ θαρρήσωμεν πλέον αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ ψεύδους καὶ θὰ διαζευχθῆς καὶ θὰ γίνῃς γυναῖκά μου, καὶ τὸ παιδί μας θὰ τὸ κάμωμεν *εὐτυχισμένον· ἀκοῦς, εὐτυχισμένον τὸ παιδάκι μας*...

Εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις εἷς κλονισμὸς ἰσχυρὸς διέτρεξε τὸ ἀκίνητον σῶμα τῆς δυστυχοῦς γυνακικὸς καὶ κάτι τι ὡς στεναγμὸς πνιγμένος ἐσύριζεν εἰς τὰ χείλη της. Ἔβλεπε κανεὶς, ὅτι ἠσθάνετο, ὅτι ἤκουσεν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰποτινάξῃ τὸν βαρὺν λήθαργον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπίεζε καὶ μετέβαλλε τὸ σῶμά της εἰς βαρὺν ὄγκον ὡς ἀπὸ μολύβι.

Μὲ ἀκούεις λοιπόν; εἶπε· καὶ θὰ ζήσῃς, ναί· θὰ ζήσῃς...

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν σκάλαν. Ἡ καμαριέρα ἔτρεξε καὶ μὲ τὰ δύο χέρια της ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Κώστα: Ἔξω, ἐλᾶτε, ἀμέσως, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε· ἀναβαίνουν...

Πραγματικῶς ὁ Παλβίδης καὶ ὁ εἷς ἰατρός, ὁ τακτικὸς τῆς οἰκογενείας, ἀνέβαιναν μαζῆ. Τὸ Συμβούλιον εἶχεν ἀποφανθῆ πρὸ ὀλίγου, κάτω, ἐκεῖ, μέσα εἰς τὸ ὡραῖον γραφεῖον ὅπου εἶχαν συναχθῆ, ἀφοῦ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ δεύτερον πάτωμα. Οἱ δύο παθολόγοι ἐπέμεναν ὅτι ἐπράκειτο περὶ ἀποπληξίας, ὁ δὲ νευρολόγος περὶ ὀξείας ὑστερικῆς καταστάσεως. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν εἶχαν ὁμολογήσει ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἦτο ἐπικίνδυνος, καὶ ὅτι καὶ ἂν ἐσώζετο, βεβαίως δὲν θὰ ἀνέκτα πλέον ἐντελῶς τὴν ὑγείαν της.

Ὁ Παλβίδης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο κακὸν ὄνειρον, ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐπαναλάβουν δὶς καὶ τρὶς τὴν καταδικαστικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν. Καὶ ὅσον ἤκουε νὰ τοῦ ἀναλύουν δι' ἐπιστημονικῶν ὅρων τὴν κατάστασιν τῆς γυναικός του μὲ τόσην ψυχρότητα καὶ νὰ ἐξάγουν τὸ ἀνηλεὲς συμπέρασμα μὲ τόσην ἀδιαφορίαν, οἰψοκινδυνεύων μάλιστα ὁ εἷς ἐκ τῶν τριῶν καὶ ἐν λογοπαίγνιον μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν συναδέλφων του, κατελήφθη ἀπὸ τοιαύτην ἀπόγνωσιν, ὥστε ἐὰν δὲν ἐκρατεῖτο θὰ τὸν ἥρπαζεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ θὰ τὸν ἐστραγγάλιζε τὸν λογοπαίκτην ἰατρόν. Κατέβαλεν ἐν τούτοις ἀληθῆ ἀγῶνα διὰ νὰ κρατηθῇ, διὰ νὰ μείνῃ ὁ ἀμέμπτως εὐγενής, ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ φαίνεται πάντοτε εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐξῆλθε, διευθυνόμενος πρὸς τὰ ἐπάνω, χωρὶς οὔτε μίαν νὰ ἐκστομίσῃ πλέον λέξιν.

Ὁ ἰατρὸς ὁ τακτικὸς τῆς οἰκογενείας τὸν ἠκολούθησεν' αἰσθανόμενος, ὅτι τὸ κτύπημα ἦτο πολὺ δυνατὸν καὶ ὅτι ἡ παρουσία του θὰ ἔμενε πάντοτε μία τελευταία ἐλπίς, μία δύναμις ἂν ὄχι δι' ἄλλο, τοὐλάχιστον διὰ παρηγορίαν. Εἶχαν ἀναβῆ καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, ὡς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τίποτε νὰ εἴπουν μεταξύ των. Ὁ Παλβίδης μάλιστα ἠσθάνετο τὴν στιγμὴν αὐτὴν μῖσος καὶ κατφρόνησιν πρὸς τὸν ἰατρόν. «Τσαρλατᾶνοι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐξοχώτατοι» ἔλεγε μέσα του, ἐνῷ ἡ ψυχή του συνετρίβετο καὶ ὁ νοῦς του ἐσταματοῦσε, ὅταν ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ Marie, ἡ θαυμασία ἐκείνη γυναῖκα, τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ ἐπίκραινε, δὲν θὰ ἐσηκώνετο ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασε κἂν νὰ χαρῇ. «*Γουρσούζικα* ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ δυστυχὴς γέρων. Τί τὸ θέλω τώρα τὸ παλάτι, ὅταν ἐκείνη ποῦ θὰ τὸ 'στόλιζε καὶ θὰ τὸ 'γέμιζεν ὅλο χαρὰ χάνεται». Καὶ ὡσὰν ἡ σκέψις αὕτη νὰ τοῦ ἤρχετο διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν νοῦν καὶ νὰ συνέτριβε μέσα του κάτι, τὸ ὁποῖον εἶχε κρατήσει στεγνὰ τὰ μάτια του ὡς αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὁ πτωχὸς διὰ μιᾶς ἠσθάνθη τὰ δάκρυά του νὰ τρέχουν ὡς ποταμός. Καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέσον τῆς σκάλας καὶ ἔκλαυσε σὰν παιδί, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐθεώρει τὰ δάκρυα ἀδυναμίαν καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε καύχημα ὅτι δὲν εἶχε κλαύσει εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.

Ὁ ἰατρὸς ἂν καὶ ἐξοικειωμένος μὲ τοιαύτας σκηνὰς πόνου, συνεκινήθη ὅμως καὶ αὐτὸς τόσον, ὥστε τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ψελίσῃ μίαν κἂν λέξιν παρηγορίας. Εἶχε προσηλώσει τὸ βλέμμα του εἰς τὰ χρυσᾶ κάγκελα τῆς σκάλας καὶ ἐνόμιζε κανείς, ὅτι τὸ σχέδιον καὶ ἡ κατασκευή των τὸν εἶχον βυθίσει εἰς σκέψεις σοβαρὰς καὶ πολυπλόκους.

Αἴφνης ὁ Παλβίδης ἐστέγνωσε τὰ μάτια του μὲ πιέσεις τῶν δακτύλων νευρικάς, ἐπανειλημμένας καὶ ὡς φοβούμενος μὴ ὁ θάνατος τὸν προλάβῃ, μὴ δὲν προφθάσῃ νὰ ἴδῃ τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς λάμψιν εἰς τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον τῆς γυναικός του, ἀνέβη γρήγορα, γρήγορα, σπεύδων ὡς νὰ τὸν εἶχε καλέσει κανείς.

Ὁ Κώστας ἐκάθητο ἤδη, σπρωχθεὶς ἀπὸ τὴν καμαριέραν καὶ τὴν ντανταν εἰς ἓν κάθισμα τοῦ διαδρόμου πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τῆς πασχούσης. Εὐθὺς ὡς ἀντίκρυσε τὸν Παλβίδην μὲ τὰ κόκκινα μάτια ἐνόησεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπὶς ἀπὸ τοὺς ἰατρούς. Ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἰδική του ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ εἶχε καλλιτερεύσει τὴν θέσιν της, παρεκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ τὴν ἐξετάσῃ καὶ πάλιν. Σεῖς μείνετε ἐδῶ, εἶπεν εἰς τὸν Παλβίδην μὲ τὸ ἐπιτακτικὸν ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπεβάλλετο πάντοτε. Ἐὰν συνέλθῃ καὶ σᾶς ἰδῇ μὲ τὰ κόκκινα αὐτὰ μάτια θὰ τρομάξῃ.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἤθελε μόνος αὐτὸς νὰ εὑρίσκεται πλησίον τῆς ἀσθενοῦς, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν ἔχῃ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰδικῆς του θελήσεως καὶ τῆς ἰδικῆς του στοργῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἴσως ὁ ἔρως θὰ ἔκαμνε τὸ θαῦμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατος.

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς εἰς τὸ νέον οἴκημα τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀριθμ. 46. Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἐγγραφαὶ θὰ ἐξακολουθήσουν μέχρι τῆς 20ῆς 7)βριου. Ὅτι εἰσήχθησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ ἤδη ραπτικῆς ἀρρένων μέχρις ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν, ἀσπρόρρουχα, βαπτιστικά, διὰ τὰ ὁποῖα γινονται ἀπὸ τοῦδε δεκταὶ παραγγελίαι.

Ἐπίσης καπέλλα καὶ ἄνθη τεχνητὰ θὰ κατασκευάζωνται καθ' ἑκάστην, ἐπεκτεινομένων πολὺ τῶν κλάδων τούτων τῇ προσλήψει κυρίας πιλοποιοῦ ἐργασθεισης ἐν Εὐρώπη ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἐπισης τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ κομψοτεχνικὰ μαθήματα τῆς ζωγραφικῆς, πλαστικῆς, πυρογραφιας καὶ ξυλογλυπτικῆς διδάσκονται μετὰ πλειστης τελειότητος. Προγράμματα ἀποστέλλονται εἰς πάντα αἰτοῦντα Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. πελάτιδες τῆς ραπτικῆς νὰ φέρουν ἐγκαιρως τὰς νέας πραγγελιας των, διὰ νὰ λάβουν σειράν, πρὶν ἢ συσσωρευθῇ πολλὴ ἐργασία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλοῦμεν πάσας τὰς κ. κ. συνδρομητρίας, τὰς καθυστερούσας τὰς συνδρομάς των νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς τάχιστα. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς καὶ τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίας μας.

Δα Π. Λ. Μόλις ἐπανῆλθον ἐκ τῶν λουτρῶν. Δὲν ἔλαβον καιρόν νὰ ἐξετάσω. Γράφω. Καν Εὐ. Δ. Χασαβ-Γιούρτ Θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ Δρομοκαΐτειον. Δωρεὰν ἀδύνατον. Ὑπάρχουν διάφοραι τιμαὶ ἀπὸ 60—100 δρ. χαρτ. τὸν μῆνα. Γράψατε πρὸς τὸν κ. Τσιριγώτην, διευθυντὴν τοῦ Δρομοκαϊτείου ἐνταῦθα, διὰ πλείονας πληροφορίας. Ὑπάρχει κυρία ὕπανδρος, μεσῆλιξ, δυναμένη νὰ διδάξῃ Ἑλληνικά, Γαλλικὰ καὶ πιάνο. Κυρία δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν οἰκογένειαν; Καὶ αἱ δαπάναι μεταβάσεως ἀπὸ Βλαδικαυκὰς μέχρι Ὀδησσοῦ πόσαι εἶναι.. Γράφω ἐκτενῶς. Κον Ν Γ. Α. Ἀσιούτ Εἶναι πολὺ εὐχάριστον ὅτι καὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι μᾶς ἐνισχύουν εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀγῶνα μας. Καν Θ. Μ. Ἀθήνας. Διόλου δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ἰδέα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν ἀναχωρήσει διὰ λόγους ὑγείας καὶ ὅλος δὲ ὁ κόσμος εἶναι σκορπισμένος τούς θερινοὺς μῆνας, ἀνεβάλαμεν τὴν ἔναρξιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐεώσεως τῶν Παιδοφίλων διὰ τὸ Φθινόπωρον.

Καν Δ.Κ. Τολό. Ἐνεγράφητε Ἡ συνδρομήσας θὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ 1ης 7)βρίου 1901—1902. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς.— Κον Ν.Κ.Ν. Βῶλον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐγράψατε πρὸς τὴν κ. Αἴ Λ. καὶ ἐλάβετε ἀπάντησιν διὰ τὸ ζήτημα τῆς νηπιαγωγοῦ. Καν Π. Α. Κ)πολιν. Φρ. 4 ἐλήφθησαν. Ἀλλὰ δέν δεχόμεθα ἐξαμηνιαίας συνδρομάς. Δα Μ.Π. Ζυρίχην. Εὐχαριστοῦμεν Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Κον Θ. Σ. Πορταρμάν. Μόλις ἐπανῆλθον ἐκ τῶν λουτρῶν. Θὰ ἐξετάσω διὰ τὸ ζητούμενον πρόσωπον καὶ θὰ σᾶς γράψω. Κον Θ. Γ. Βάρναν. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπισπεύσητε ἀποστολὴν χρημάτων Κον Θ. Β Ζάκυνθον. Αἱ ἀπαιτήσεις ἦσαν τοιαῦται καὶ ἡ ἀμοιβὴ μόλις ἀμοιβὴ ὑπηρετρίας. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ; Κον Σ. Κ. Χρ. Wiborg. Φύλλον στέλλεται. Ἐγράψαμεν. Ἀναγνωστρίᾳ. Σμύρνην. Ἡ κόρη σας εἶναι πολὺ μικρὰ ἀκόμη, ὥστε νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκπατρισθῆτε διὰ τὴν ἀνατροφήν της. Μετὰ ἓν-δύο ὅμως ἔτη ὑπόσχομαι νὰ σᾶς εὕρω ἐγὼ τὸ ζητούμενον. Πλειότερα προσεχῶς, Ἐὰν μάλιστα μοὶ δώσητε τὴν διεύθυνσίν σας. Δα Α. Π. Liverpool. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἡ συνήθεια τῆς εἰς μικρῶν παντοπωλείων προμηθείας τῶν διαφόρων ἐδωδίμων ἀποδεικνύεται ἐπιζήμιος διὰ τὴν οἰκονόμον οἰκοκυράν. Οἱ μικροὶ παντοπῶλαι ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ πωλοῦν οὔτε εἰς τὰς ἰδίας τιμάς, οὔτε νὰ ζυγίζουν μὲ ἀνάλογον εὐσυνειδησίαν.

Ἰδοὺ διατὶ συνιστῶμεν τὸ ἐπὶ τῆς ὁ δ ο ῦ Σ ο φ ο κ λ έ ο υ ς ἀρ. 15 καὶ ἀπέναντι τῆς Μεγάλης Οἰκίας Μελᾶ. Κατάστημα ἐδωδίμων καὶ ἀποικιακῶν τοῦ κ. Ι. Δ. Μαυρομμάτη εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκει κανεὶς γνησιώτατα βούτυρα καὶ ἔλαια ἀρίστης ποιότητος καὶ καφφὲ καὶ ζάχαριν καὶ ρύζια καὶ πάστας καὶ ὄσπρια βραστερὰ καὶ σαπούνια καὶ σπαρματσέτα καὶ ὅτι ἄλλο δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ καλὴ καὶ οἰκονόμος οἰκοκυρὰ καὶ δεξιὰ μαγείρισσα.

Τὰ βάρη του εἶναι ἄρτια καὶ αἱ τιμαὶ πολὺ συγκαταβατικαὶ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΓΙΟΥΛΑ

Ἡ Γιούλα ἤτανε ἡ ποιὸ ταχτικὴ ἐργάτρια μέσα στὸ μεγάλο ἐργοστάσιο τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Πάντα προστὰ στὰ βιβλία μὲ τοὺς λογαριασμούς, τὰ ὁποῖα κράταγε μὲ μεγάλη τάξη καὶ ἀκρίβεια ἂν καὶ φαίνονταν πολὺ ἀφῃρημένη, Ἕνα χρόνο ὅμως τώρα εἶχε γίνει ἀμίλητη, ρολόγι στὴ δουλειά της, ἀλλ' ἔξω ἀπὸ τὰ βιβλία της, χαμένος ἄνθρωπος, ὅταν δὲν ἔκανε λογαριασμοὺς ἔγραφε πάντα διάφορες σημείωσες καὶ τὰς φύλαγε μὲ μεγάλην προσοχὴν γιὰ νὰ μὴν δῇ κανεὶ, τὶ ἔγραφε, καὶ ἂν τὴν ρωτοῦσαν καμμιὰ φορὰ δὲν ἔδεινε ἀπάντησιν ποτέ.

Τώρα ὅμω; λίγο καιρὸ φαίνουνταν ἡ Γιούλα πολὺ εὔθυμη καὶ πολὺ εὐχαριστημένη δὲν ἔγραφε πλέον τίποτα ἄλλο ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς της καὶ ὅταν δὲν εἶχε δουλειὰ πάντα κάθουνταν μπροστὰ στὰ μεγάλα βιβλία της τὰ γεμᾶτα ἀριθμούς. Ἕνα Σάββατο τὸν περασμένο μῆνα, πῆγε πρώτη φορὰ χαρούμενη καὶ γελαστὴ στὸ ἐργοστάσιο, ἔμεινε ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ ἔφυγε ὅπως πάντα ὁλομόναχη καὶ τελευταία. Τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ δὲν φάνηκε στὴ δουλειά της, παράξενο πράγμα γιὰ τὴν τόσο ταχτικὴν Γιούλα,καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔμαθαν στὸ ἐργαστάσιο πῶς τὴν ἡύραν τὴν ἴδια μέρα τὸ πρωῒ σκοτωμένη κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο της μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ μέτωπο. Κανεὶς δὲν ἤξευρε τὴν αἰτία τοῦ σκοτομοῦ της, τὰ διάφορα ὅμως χαρτιὰ ποῦ βρέθηκαν μέσα στὴν κάμαρά της καὶ ἕνα γράμμα σὲ μιὰ ἄγνωστη φιλενάδα της ἔδωκαν τὴν ἐξήγησιν. Αὐτὰ ἔλεγε μιὰ σημείωσις ποῦ βρέθηκε μισοξεσχισμένη πάνου στὸ τραπέζι της :

20 Αὐγούστου

Βέβαια βλέπεις καὶ σὺ τὸ φεγγάρι καὶ ἀκοὺς τὴν μουσικὴν ἀλλὰ μὴν νομίσῃς πῶς βλέπουμε τὸ ἴδιο φεγγάρι. αὐτὸ ποῦ βλέπω ἐγὼ ἔχει ὁλοτρόγυρα ἕνα πράσινο κύκλο· πέρασε πάλι ἡ κάμπια ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μὲ τὴ συχαμερὴ ὄψιν της λέρωσε τὸ φεγγάρι. Φαίνουνταν ἀπὸ μακριὰ σὰν ἄσπρη, ἔτσι ξεθωριασμένη ἤτανε, μὰ ἅμα τὴν ἔβλεπες καλὰ ἤτανε πράσινη, πράσινη καὶ συχαμερή . . . .

Νά. τίς βλέπεις στέκουν ὅλες μαζῆ χορὸ στὸ ἀκρογίαλι καὶ ἡ θάλασσα πέρνει τὸ χρῶμά τους καὶ σέρνουνε καὶ τὸ βασιλόπουλο μαζῆ τους. Νά ! νά ! τὸ πνίγουνε, καὶ τότε τὸ νερό, ἀλλάζει χρῶμα γίνεται θάλασσα φωτεινή, μὰ πέφτει πάλι μιὰ κάμπια μέσα καὶ σβύνει τὴν ὡραία ζωγραφιά . . Τὸ τέλος τῆς περιγραφῆς ἔλειπεν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ γράμμα στὴν ἄγνωστη φιλενάδα της:

Φιλενάδα μου,

Τέλος σήμερα εἶμαι εὐτυχής· ἔπειτα ἀπὸ τόσο καιρὸ καὶ ἀπὸ τόσες σκέψεις ἡύρα, ναὶ ἡύρα τέλος, πρέπει νὰ τὸ πιστέψῃς πῶς μονάχη μου τὸ ἀνακάλυψα, ἡύρα γιατὶ εἶνε πράσινοι ἄνθρωποι καὶ μάλιστα γυναῖκες.Θὰ ἔχῃς καὶ σὺ δεῖ πράσινους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὄχι σὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἐπιτυχεῖς ἀνθρώπους ποῦ δὲν βλέπουνε πράσινες γυναῖκες Ναί. πράσινες καὶ ξέρεις τὶ χρῶμα ; Ἐκεῖνο τὸ σταχτοπράσινο καὶ τὸ ὑγρό.

Θεέ μου! τί τράβηξα ὅσο νὰ βρῶ γιατὶ εἶνε πράσινοι ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε τέρατα. Τέλος τὸ ἡύρα καὶ σήμερα σοῦ τὸ γράφω μὲ μεγάλη χαρά. Νὰ λοιπόν, ἡ πράσινες γυναῖκες εἶναι κάμπιες, κάμπιες φοβερὲς καὶ φαρμακερές. Πώ ! πώ ! πῶς εἶνε πράσινες . Καὶ ξέρεις ποῦθε ἔχουνε τὴν ἀρχήν τους ; γεννιοῦνται τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἑρπετὰ μέσα στὸ σπίτη ποῦ εἶνε στὸ τέλος τοῦ δρόμου, μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τὴν ἀραχνιασμένη πόρτα, ἐκεῖ ποῦ κάθεται ἡ μαύρη μάγισσα.

Ἐκεῖ ἔχει παραπλανέψει τὸ ὤμορφο βασιλόπουλο, τὴν χαμένην ἀγάπη τῆς μαρμαρωμένης βοσιλοπούλας καὶ σὲ κάθε ἄνομο χάδι ποῦ κάνει στὸ φυλακισμένο βασιλόπουλο πέφτουν ἀπὸ τὰ δάκτυλά της κάμπιες πράσινες καὶ αὐταὶ εἶνε αἱ πράσινες γυναῖκες. Καὶ εἶνε ὅλες κάμπιες φρικτὲς ποῦ ποτέ τους δὲν πέταξαν, οὔτε ἔχουνε τὴν ἐλπίδα τῆς μεταμόρφωσης γιὰ νὰ πετάξουνε ἐλεύθερες πεταλοῦδες καί πάντα θὰ σέρνουνται στὸ χῶμα καὶ στὴ λάσπη Ἐνῶ ἐμεῖς ποῦ δὲν εἴμαστε κάμπιες καὶ οὔτε πράσινες, κύτταξε πῶς πετᾶμε. Νά, τὸ παράθυρό μου εἶνε ἀνοικτὸ πετάω κοντά σου καὶ πιστεύω πῶς τώρα ποῦ θὰ γίνω πεταλοῦδα δὲν θῶ βλέπω πλέον κάμπιες πράσινες.

Πεταλοῦδα